

[Korsgaard.]

skuelser. Ministeren tog som Udtryk for en god økonomisk Situation Diskontoned-sættelsen, som alle ved ingen Verdens Ting betyder, i hvert Fald overmaade lidt. Med den fortrinlige Ledelse, som vi har i Nationalbanken, er det efterhaanden blevet saadan, at deres Dispositioner i Virkeligheden ikke har nær det at sige, som man skulde have troet. Det er jo klart som Dagen, at naar Indlaansrenten takket være Mangel paa Kapital er høj, saa bliver de Penge, der skal laanes, dyre. Saa kan man godt sætte Diskontoen til 1, det betyder overmaade lidt; men naar altsaa den højtærede Minister fremdrog det, synes jeg, det tyder paa en vis Naivitet. Jeg var ikke i Tvivl om, dengang Diskontoen blev nedsat, at saa var det helt sikkert, at vi skulde have Valg. Det var jeg ikke i fjerneste Tvivl om under Hensyn til den politiske Forbindelse, der er mellem Regeringen og den tidligere Partifælle af Regeringen. Jeg er ikke i Tvivl om, at de to Ting skulde passe sammen og bibringe naive Borgere den Tro, at det i Virkeligheden betød noget.

Saa vender vi os til det, som er op-rullet, og som hører Dagen til. Der er nu for det første Spørgsmaalet, hvad der er nødvendigt for at skaffe Balance. Jeg vilde ikke mene, at jeg under alle Omstændigheder vilde være med til at bevilge Penge f. Eks. til noget, som var uforstandigt, men det er jo ikke det Problem, der drøftes her. Det Problem, der drøftes her, er, om det med den Arbejdsløshed, vi nu engang har, er forstandigt at tage et langt større Beløb ind i sin Kasse, end Driften kræver, og i den Forbindelse vil jeg gerne gøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen. Han spurgte, hvad jeg da vilde have gjort, hvis jeg havde haft Magten i de svundne Aar, hvor der jo altsaa er indgaaet 100 Mill. Kr. mere paa Driftsregnskabet, end der er Brug for. Det ærede Medlem spurgte, om jeg vilde have laant. Ja, naturligvis, hvis jeg havde ment, at de Ting, som Pengene skulde bruges til, var forstandige. Jeg har aldrig kunnet begribe andet, end at Statens Driftsregnskab er noget for sig selv og Formueregnskabet noget andet. Skal der være Mening i den finansielle Opstilling, er det urimeligt at tale om, at vor Statsgæld er vokset, hvis der bagved ligger, at vi har tilegnet os Formueværdier af tilsvarende Betydning.

Der er vist ikke nogen Privatvirksom-

hed, som vilde sige, at der paa Forhaand skulde være noget skævt i, at man laaner Penge til Udvidelser af Virksomheden. Ganske paa samme Maade vilde jeg ræsonnere over for Staten. Derfor er det efter min Mening helt hen i Vejret at drage denne Skillelinie. Det afgørende for mig er, at Driftsregnskabet finansielt holder sammen og heller ikke synderligt mere, og i Statsregnskaberne har vi jo paa et eller andet Tidspunkt indført den Form, at et Overskud det ene Aar maa bruges til Dækning det kommende Aar, hvilket jeg naturligvis finder rimeligt. Hvad er da naturligere, da vi staar over for Aaret 1938—39, end at sige, at i 1937—38 havde vi et Overskud paa 23 Mill. Kr. I 1938—39 bliver der paa Grund af en Regnskabsopstilling flyttet nogle Millioner fra et Regnskabsaar til et andet. Hvad er da naturligere end at sige: Saa tager vi af den Regulator, som vi her har. Omvendt, hvis der skal ske det, at en Kommune gaar over til en anden Skatteform og herunder faktisk kommer til at betale 5 Fjerdingaars Skat til Staten i Stedet for 1 Aars, vil det være urimeligt at betragte de 5 Kvartaler som Statens Indkomst for 1 Aar. Det skal være en Indkomst, som man reserverer sig og kan overføre, ellers bliver der ikke Balance paa Regnskabet. Det er naturligvis to Ting, der maa holdes op imod hinanden, og det er efter mine Begreber saa fuldkommen ligetil. Der formener jeg vedblivende virkelig med Rette at kunne sige, at dette at jonglere paa den Maade, efter som man har Penge eller ikke, er det mig helt uforstaaeligt ikke paa Forhaand strider mod det, en saa udpræget Skattemand, som Ministeren med hele hans Løbepane maa være, maa synes er ret og rigtigt. Det vilde det rimeligvis ogsaa gøre, hvis han vedblivende sad i det Embede, hvorfra han kom.

Men altsaa, der er for mig slet ingen Tvivl om, at 1938—39, gjort op paa rigtig Maade, vil vise, at der faktisk vil være et stort Overskud, og ud fra den Hovedbetragtning, at Penge med Hensyn til Erhvervs Beskæftigelse er nyttigere, naar de ligger i private Lommer, end naar Staten faar fat i dem og laver Ting som f. Eks. Røms-Diget, og hvad den ellers hiter paa, har jeg ment, at det ikke fra noget som helst Synspunkt kan være rimeligt — selv om man saa maa befrygte at blive kaldt Hotelrotte nok saa mange Gange —, at man skal give mere, end Driften kræver. Jeg mener naturligvis, at